

vedblive i Forbindelse med Landet, forsaavidt Amtsfondet angik, med følgende Modificationer:

1) at Kjøbstædernes Bidrag til Amtsfondet herefter blev at svare, hvad Udgifterne til Veivæsenet angik, i Overensstemmelse med Frdn. af 29de Septbr. 1841 § 18, altsaa alene efter Hartfornet, og hvad Fondets øvrige Udgifter angik, med $\frac{1}{3}$ Deel mod Landet, dog at derhos Kjøbstæderne overtog $\frac{1}{10}$ Deel af den Gjæld, som paa Veivæsenets Vegne af Amtsrådet var stiftet — hvilken Gjæld dengang androg 30,000 Rd. og forrentedes og afdroges med 6 pCt. aarlig —, og

2) at Kjøbstædernes Bidrag til Fondets Udgifter udenfor, hvad de efter Hartfornet kom til at bidrage til Veivæsenet, deelttes imellem Kjøbstæderne indbyrdes efter Folkemængden.

Endskjøndt Amtsrådets Medlemmer — med Undtagelse af Amtmanden — ikke kunde være entge i den af Kjøbstædernes Communalbestyrelser saaledes foreslaaede Ordning af Forholdene eller i de Grunde, hvorpaa denne byggedes, troede Raadet dog, væsentligt i Betragtning af, at der ikkun kunde være Tale om en foreløbig Foranstaltning, indtil den paatænkte nye Communallov maatte udkomme, at burde indvillige i, at Kjøbstædernes Bidrag til Amtsfondets Udgifter, dog for ethvert Fald ikkun for Aarene 1851 og 1852, fastsattes saaledes, som af dem foreslaaet.

Medens det fra flere Sider forekom Ministeriet hensigtsmæssigt, at det paa Bornholm hidtil bestaaende Fællesskab mellem Kjøbstæder og Landdistricter med Hensyn til Amtsfondet vedblev at bestaae, hvorved blandt Andet ogsaa mange særskilte Ligninger ville undgaaes, maatte man erkende, at Kjøbstæderne, dersom disse, efterat de Landet væsentligt interesserede Veivæsenudgifter vare opløbne til et særdeles betydeligt Beløb, fremdeles skulde bidrage til disse Udgifter i det Forhold, som var bestemt ved Rescriptet af 10de November 1741, med Grund kunde ansee sig brodfholdne, navnlig i Sammenligning med Kjøbstæderne i det øvrige Danmark, der

ifølge Frdn. af 29de September 1841 § 18 bidrage efter deres Hartforn: de vilde nemlig herved komme til at bidrage til disse Udgifter med $\frac{1}{4}$ Deel isæbetfor at Bidraget, beregnet efter det deres Forder paahvilende Hartforn, kun vilde udgjøre $\frac{1}{10}$ Deel. Paa den anden Side maatte imidlertid, naar Kjøbstædernes Bidrag til Veivæsenudgifterne saaledes bestemtes i Lighed med hvad der gjælder for de øvrige Kjøbstæder i Danmark, det Bidrag, som Kjøbstæderne skulde udrede til Amtsfondets øvrige Udgifter, sættes høiere end til den i Rescriptet af 1741 bestemte $\frac{1}{4}$ Deel, og man ansaae det i saa Henseende rettest at gaae ud fra Forholdet mellem Folkemængden i Kjøbstæderne og paa Landet, hvorefter Kjøbstædernes Bidrag blev at bestemme til $\frac{1}{3}$ Deel mod Landets. Endelig fandtes Billighed at tale for, at Kjøbstæderne overtog en Deel af den Gjæld, som Amtsfondet i Veivæsenets Interesse alt havde paadraget sig, forinden den Sondring mellem Amtsfondets Udgifter til Veivæsenet og dets øvrige Udgifter fandt Sted, som ifølge det Foranstaaende vilde blive nødvendig i Fremtiden.

Ved en saadan Fordeling af Byrden kunde vel Kjøbstædernes aarlige Bidrag til Amtsfondet efter de i saa Henseende foreliggende Oplysninger antages at ville blive noget mindre end efter de tidligere gjældende Regler, men denne forholdsvis ringe Forskel i Bidraget formeentes ikke at frembyde nogen Hindring for at gaae ind paa en Ordning, som i det Hele syntes at have Billigheden for sig.

Hvad endelig angik den af Allinge og Sandvig Commune nedlagte Protest mod den foreslaaede Omordning antoges denne saameget mindre at kunne komme i Betragtning, som denne Commune er i Bestdelse af Kjøbstadrettigheder og benytter disse saa fuldkomment som nogen anden Kjøbstad paa Den, og derfor ogsaa syntes at maatte deeltage i Byrden lige med de øvrige Kjøbstæder, hvortil endelig kom, at det fra de øvrige Kjøbstadcommuner i sin Tid gjorte Tilbud, som laa til Grund for Sagens Ordning, udtrykkelig var knyttet til den Betingelse, at Allinge og Sandvig Commune skulde dele lige Kaar med de andre.